

FOAIA DIECEZANĂ

Organul eparhiei ortodoxe române a Caransebeșului

..... APARE DUMINECA

Prețul abonamentului:	Manuscrisele nu se înapoiază și se adresează redacțiunii „Foaia Diecezană”; iar banii pentru abonamente și inserațiuni se trimit administrațiunii „TIPOGRAFIA și LIBRĂRIA DIECEZANĂ” în Caransebeș.	Prețul inserțiunilor:
Pe un an 240 Lei		Pentru publicațiuni oficiale, concurse, edicte etc. publicate de 3 ori, dacă conțin până la 150 de cuvinte 120 Lei, până la 200 de cuvinte 180 Lei, de aci în sus 200 Lei.
Pe jumătate de an 120 "		
Pe un pătrar de an 60 "		
Un număr 5 Lei.		
Pentru străinătate pe un an 30) Lei.		

NOTE OFICIALE.

Nr. 4427 B 1923.

Deoarece s'a modificat anul financiar noile termene de gradații ale personalului clerical — în conformitate cu adresa Onor. Ministerului Instrucțiunii publice și al Cultelor și Artelor Nr. 108512 11594 din 18 August a. c. se socotesc cu începere dela 31 Martie în loc de 31 Decemvrie cum a fost până acuma.

Deci toți acei preoți cari până la 31 Martie 1934 împlinesc 5, 10, 15 și 20 ani de serviciu bisericesc și școlar cu începere dela 1 Aprilie 1934 sunt îndreptățiți la câte o nouă gradație.

În urmare toți acești preoți, până cel mult 15 Ianuarie 1934 să-și înainteze cererile lor pentru încuviințarea gradației noi.

Cererile să se înainteze pe cale ierarhică adică prin Prea Onoratele Oficii protopresbiterale. La cereri se vor anexa cuvenitele certificate despre toți anii de serviciu, eliberate de către Oficiile protopresbiterale competente și timbrate în regulă.

Cererile înrate după termenul de mai sus precum și cele ajustate cu certificate de serviciu netimbrate sau timbrate insuficient nu se vor lua în considerare și preoții respectivi nu vor fi trecuți pe tabloul celor îndreptățiți la o nouă gradație.

Caransebeș din ședința consiliului eparhial ținută în 18 Septemvrie 1933.

Președintele consiliului eparhial
Andreu Ghidiu
consilier eparhial, protopresbiter.

Nr. 4915 E ex 1933.

Către Prea On. Oficii protopresbiterale și On. Oficii parohiale din eparhia ort. rom. a Caransebeșului.

Edificiul bisericii noastre din Iabuca, comună situată în tractul protopresbiteral al Vârșetului, s'a zidit în anul 1845.

Zidirea aceasta, deși veche, rezistă încă mult timp, dacă i-se va face, cât de curând, repararea necesară.

Cum însă starea materială a credincioșilor noștri de acolo nu este atât de puternică, ca ei să poată suporta în întregime cheltuelile de repararea zidirei bisericii, și cum autoritățile administrative au dat termen preclusiv pentru efectuarea lucrărilor de reparare, este necesitate imperioasă, ca să-i venim cu toții în ajutor.

Drept aceea ne vedem îndemnați a dispune, ca la sărbătoarea Cuvioasei Paraschiva, adică în 14 Octomvrie a. c. să se poarte un tas în bisericile din Eparhia noastră.

Preoții vor interveni la intelectualii bine-situați materialiește, să contribuie cu toții la această colectă, având rezultatul ei a se înalta Of. protopresbiterale până în 21 Octomvrie a. c., iar acelea vor trimite banii Cassei diecezane până la 25 Octomvrie a. c.

Caransebeș, din șed. cons. eparhial, ținută în 22 Septemvrie 1933.

Președintele consiliului eparhial
Andreu Ghidiu
consilier eparhial, protopresbiter.

„Mântuitorul în școala primară”.

Sub acest titlu și în acest loc, s'a arătat în numărul 37 dela 11 Sept. 1932, bucuria bisericii, că d-l ministru a dispus modificarea art. 61 din legea învățământului primar, în sensul. că religia va fi predată obligatoriu în școala primară de către preotul cultului respectiv după un program întocmit de Sfântul Sinod, în înțelegere cu Ministrul Instrucțiunii, Cultelor și al Artelor. S'arată apoi în acel articol dorința de colaborare, ca și în trecutul școalelor confesionale, a celor doi luminători ai satelor: Preot și învățător.

Intâmplarea a făcut, ca la un an, în 12 Septembrie 1933, iubitul *vechiu* prieten al bănațenilor, d-l Ioan St. Paulian, să publice tot în Foia Diecezană, Nr. 38, „*Iudrumarea elevilor spre Casa Domnului*“, scrisoare trimisă din Băile Herculane, în care legându-se de cântarea unui cor de copii, îndeamnă învățatorimea de astăzi, să urmeze pe cea din trecut în calca bisericii.

Dorind s'ajut și eu la înfăptuirea acestui gând, îndrăznesc să spun următoarele:

Greșala ce s'a făcut cu nstrăinarea școalei de biserică, au simțit-o chiar mulți tineri învățători și spre lauda lor și bucuria satelor, ei în multe locuri cu sfânta râvnă sufletească au învățat cântarea dela cantori mai bătrâni și au înființat coruri, cari le-aduc mângăere după truda grea din școală, dar și recunoștința poporului, că el e bun la suflet, când are oameni, cari îi înțeleg viața religioasă și obiceiurile din legea strămoșească.

M'a nălzit o bucurie cum povesteă un preot despre doi din comuna lui, învățător și soție învățătoare, veniți „de dincolo“ cari s'au legat cu tot sufletul de biserică și de popor.

Și, ca să fie în tot locul așa, trebuie să luăm treaba dela capăt.

Școala normală să dea loc în orar, pe lângă religie, și pentru cântarea bisericească. Nu mult, numai două ore pe săptămână. Să se ia dela „dexterități“ ori dela „franceză“, care și așa-i de puțin folos pentru învățătorul satului, că din salariul său nu-i în stare să-și ia nici destulă lectură românească, dar o revistă sau carte franceză, pentru a se perfecționa.

Iar, dacă nu se poate face loc așa în orar, atunci să se propună prin catihet în jumătate din timpul orelor de religie, pentru că și cântarea bisericească pregătită și predată cu evlavie, este o rugăciune și ea poate nobilita și mișca sufletul chiar mai mult decât unele părți din materia cărților de religie.

Scopul cântării bisericești în școala normală nu zic să fie formarea cantorilor obligați la strană, ci numai de a deschide inimile aceloră, cari au râvnă cătră aceasta în firea lor. La ore vor veni, firește, numai cei de legea noastră și chiar de bună voie.

Și dacă noi vom trimite din școala primară la normale copii ai familiilor cu frica lui Dumnezeu, atunci vor fi mulți de cari se va prinde cântarea bisericească.

Iar în legătură cu aceasta, profesorul de muzică, pe lângă „Metoda de vioară“, să oblige pe fiecare elev să știe esecuta și o liturghie, fie măcar și numai în două voci, pe care viitorul învățător s'o poată învăța cu școlarii la timpul său.

În privința aceasta, cu liturghia lui Ștefu dela Arad ori a lui T. Popovici dela Sibiu, întocmite în baza melodiilor curat bisericești, se pot face minuni acolo, unde astăzi biserica e mută și pustie, spre durerea preotului și a poporului.

Dar pentru așa ceva trebuie *suflet și voință*.

O pildă: 'Nainte de război erau în școala normală ungurească de stat din Timișoara și mulți elevi români, la cari venea un învățător din Mehala și îi învăța tipicul și cântarea bisericească și se legau și de strană în duminici și sărbători, la biserică din acel oraș. Când ajungeau în sate ca învățători, preotul și poporul îi primea cu drag, că vedeau cum înfrățesc școala cu biserică, întrecându-se cu cei absolvenți ai școalei confesionale dela Caransebeș.

De ce n'am putea astăzi, *în țara noastră*, să facem mai mult pentru biserică?

Să ne deschidem ochii la vremile cari cer întărirea credinței jos la temelie, căci sufletul unui popor nu se schimbă așa ușor.

Avem deputați și senatori, fii de preoți și învățători, avem capii bisericii ca senatori de drept și toți împreună pot cere guvernelor ajutorul la introducerea cântării bisericești în școala normală din Banat și Ardeal, cum a fost odată, fie și numai ca obiect de bună voie, ca s'ajungem:

Preotu' 'nvățătoru'

Să fie iar la noi —

Ca Petru și cu Pavel:

Apostoli amândoi,

Topleț 21 IX 1933

G. B.

Sectele...

Jurământul și Botezul.

Advențiștii și cu deosebire advențiștii reformiști, despre care voi vorbi, nu joară socotind ca un păcat de neiertat întrebuițarea jurământului. Nici chiar jurământ de credință către Rege și Țară nu admit, din care cauză legile îi condamnă cu toată rigoarea.

Amintesc cazul recent al unui militar adventist de ziua șaptea, desbătut în fața Consiliului de război al Corpului VI de Armată din Cluj:

„*Soldatul Grigorie Mihail din Bat. 7 Vânători de Munte-Sighet dat în judecată pentru că a refuzat să depună jurământul la încorporare, fiind adept al sectei adventiste și conform credinții sale refuză să lucreze în zilele de Sâmbătă și pună mâna pe armă, Consiliul de Război l'a condamnat la cinci ani închisoare*“ (ziarul Universul 18 Iulie 1933).

Acesta este numai un caz. Dar în fiecare zi se pot citi cazuri asemenea celui citat.

Jurământul nu a fost oprit nici de Mântuitorul și nici biserica nu-l oprește.

El este necesar chiar și folositor în relațiile noastre sociale fiind cerut atât de instanțele judecătorești, civile, militare și bisericești.

În Sf. Scriptură se găsesc urme de jurământ în multe locuri și cazuri.

În V. T. este tipic cazul când Abraam voinde să aducă jertfă pe însuși fiul său Isac, Dumnezeu a zis: „*Asupra mea însumi m'am jurat*“ (Gen. 12, 16).

Deasemenea când Avram a trimis pe sluga sa Eleazar să aducă soție fiului său Isac din Mesopotamia l'a pus să se joare pe Dumnezeu că nu-i va aduce lui femeie din Canaan. (Gen. 24, 2—4; 37, 11).

Patriarhul Iacob ia jurământ dela fiul său Iosif că îl va îngropa în pământul Canaanului.

Tot cu jurământ leagă Iosif pe fiii săi ca să-i aducă oasele din Egipt în Canaan, iar în „*A doua Lege*“, Moisi legiferează întrebuintarea jurământului.

Femeia când nu era credincioasă bărbatului era pusă să facă jurământ înaintea lui Dumnezeu. (Numeri 5, 12—22).

Și alte multe nenumărate locuri ne dovedesc cât de întrebuintat era jurământul; ba cei mai mult, profetul Isaia prezice că jurământul se va întrebuinta și în împărăția viitoare a lui Iisus Christos.

Și cu dreptate, căci însuși Domnul se joară. La întrebarea arhierelui înaintea scaunului de judecată: „*jură-te pe Dumnezeu cel viu că să ne spui nouă de ești tu Christos Fiul lui Dumnezeu*, (Mat. 26, 62), nu combate pe acesta și Mântuitorul îi răspunde: „*Tu ai zis*“, cu alte cuvinte, așa este, jur pe Dumnezeu.

Apoi Sf. Ap. Pavel în unele din scrisori ia de martor pe Dumnezeu pentru adevărul spuselor sale în Ep. I către Timotei numără între păcătoși și pe aceia ce joară strâmb. (1, 10).

St. Părinte *Barnaba* oprește deasemenea pe creștini să joare fals. Tot așa și *Tertulian*, *Ioan Gură de aur*, *Grigorie Teologul* se ridică deopotrivă împotriva jurământului „*păgănesc*“, adică fals.

Canoanele chiar afurisesc pe unii ca aceștia. (Can. 94 al Sinodului VI ecumenic).

După cum se vede biserica noastră în conformitate cu învățătura Vechiului și Noului Testament, precum și cu afirmațiile Sf. Părinți a admis și admite jurământul drept.

Advenștii susțin că prin înlăturarea jurământului s'ar înlătura răul din lume.

Noi spunem așa: Cu cât prin jurământ se va spune adevărul, cu atât n'ar mai fi în lume răutate, n'ar mai fi furturi, ucideri și alte nedreptăți.

Jurământul este o armă puternică de a lupta cu răul, dacă el este observat cu sfințenie de cel ce îl prestează. Faptul că instanțele judecătorești și statul obligă pe toți cetățenii la jurământ chiar când aceștia sunt de alte convingeri religioase, se motivează foarte bine prin aceea că statul nu poate îngădui să fie înșelat de fățărnicia unuia sau altuia cari poate nici nu au convingeri creștinești.

Altfel cum ar triumfa dreptatea și cum s'ar combate crimele și nelegiuirile?

Da, ar fi folositor pentru viața noastră dacă în legăturile dintre noi și în toate împrejurările vieții am spune numai adevărul și am face numai bine. Dar ispita diavolului e mare și omul aproape la fiecare pas caută să ascundă adevărul. Cine poate cunoaște cele din lăuntru ale noastre?

Numai Dumnezeu! El e singur atotștiutor cunoscând nu numai faptele omului ci și gândurile lui.

Dacă de pildă cineva este chemat în fața judecătorilor să mărturisească adevărul într-o cauză oarecare, magistratul nu cunoaște pricina lucrului, el n'a fost să vadă cum s'a petrecut faptul. Tot așa nu cunoaște nici gândul martorului dacă acesta va spune sau nu adevărul.

Dar adevărul trebuie spus, pentru că omul legii să poată împărți dreptatea. Deaceia se recurge la Dumnezeu, prin jurământ.

Dealtfel cei ce jură nedrept sunt pedepsiți aspru atât de puterea cerască cât și de legile țării.

Zaharia strigă: „*Să vie blestem în casa aceluia care a jurat strâmb pe numele meu. Blestemul se va așeza în mijlocul casei lui și o va mânca pe ea în toate pietrele și lemnele dintr'âvsa*“ (5, 4) iar Ieremia spune că: „*Pre cel ce jură strâmb îl voi lepăda dela fața mea*“ (18, 4).

Legile civile actuale pedepsesc cu până la 2 ani închisoare pe cei ce jură strâmb (Codul Penal art. 293).

A! înțeleg, dacă toți oameni ar fi desăvâșiți atunci ar fi deajuns „*da, da și nu, nu*“ cum spune Domnul și cari cuvinte le vântură adventiștii fără să le știe înțelesul și rostul adânc, dar atâtă vreme cât oamenii sunt slabi de voință și porniți păcatului, jurământul rămâne singurul mijloc de aflare al adevărului deplin.

Prin urmare și tinerii cari se bucură de privilegiul legilor statului, de ocrotire, de drepturi și alte bunuri, sunt datorii la rândul lor să presteze jurământul de garanție că își vor înde

plini conștincios datoriiile față de Tron și Țară în timp de pace și-l vor apăra în timp de război.

Cine nu se supune stăpânilor, cari sunt dela Dumnezeu, cum se supune lui Dumnezeu?

Incăpățânarea și rătăcirea duc la pășanii ca aceea a tânărului despre care am amintit.

Ce-ar face Țara dacă toți cetățenii ei ar refuza să joare, să pună mâna pe armă și s'o apere atunci când dușmanul încearcă să atace, sau să lucreze când statul are lipsă??

Impreună cu sectele *anabaptiste*, *socinieni* și *arminieni*, adventiștii nu admit **botezul copiilor**.

Zic că omul să se boteze atunci când este în stare să-și dea singur seama de însemnătatea botezului și să-și facă singur mărturisirea de credință.

Bine, dar ce fel de însemnătate dau ei acțiunii botezului când, după cum s'a văzut mai înainte, se botează de câte 3 ori 4 ori pentruca să se declare apoi fără Dumnezeu...

Dar cuvintele Domnului sunt clare. Nu ne învață El zicând: „*Lăsați pruncii să vină la mine și nu-i oprîți*”. (Marcu 10, 14).

Dacă ne naștem pe pământul unei țări și sub legile ei, devenim natural cetățenii acelei țări, dar cum să nu fim ridicăți la treapta de cetățeni ai împărăției divine de vreme ce „*întru fărădelegi m'am zămislit și întru păcate m'a născut maica mea*”. (Ps. 50)?

Insăși Sf. Apostoli au botezat copii. Pavel n'a botezat pe temnicerul din Filipi și *toată casa lui* unde se înțelege că vor fi fost și copii (Fapte 16, 33). Apoi botezarea casei lui Ștefan (fapte 8, 14), Dar nici nu putem intra în lume fără să primim pecetea sf. botez.

Domnul i-a spus lui Nicodim legea intrării noastre în viața creștină: „*Adevăr, adevăr zic ție, de nu se va naște cineva din apă și din duh nu va intra întru împărăția lui Dumnezeu*”. (Ioan 3, 5).

Botezul nostru creștinesc este înlocuirea tăerii împrejur dela jidovi și care „*tăere*” se prea poate ca cu timpul adventiștii s'o și introducă în practicile lor, după cum au mai introdus și „*spălarea picioarelor*”, și alte obiceiuri jidovești, dovedindu-se astfel a fi cinstitorii Scripturii numai după semnele din afară, dar în fapt rămânând cu totul departe de duhul lăuntric al ei.

Adevărații creștini nu trebuie să se lase duși în rătăcire de flecăriile lor căci au pierdut dreapta cunoștiință a adevărurilor mântuitoare căci aceștia sunt aceia cari: „*pururea se învață și nicidecum nu pot veni la cunoștiința adevărului*” (II Timotei 3, 7).

Să ne botezăm pruncii noștrii așa cum am moștenit noi și cum ne sfătuește biserica noastră dreptmăritoare căci nu este decât: **Un Domn, O credință și un Botez.** **Dumitru V. Anuțolu**

Instalare de preot.

Duminecă, în 24 Septembrie a. c., comuna noastră fruntașă, Obreja, a trăit momente de mare praznic bisericesc, căci a primit în sânul ei pe nou instalatul preot, Martin Rădoi.

Dacă această comună a avut durerea, ca în luna Martie a anului 1932, să petreacă la mormânt, pe iubitul lor părinte Patrachie Rădoi, care timp de 25 ani i-a păstorit, tot acei credincioși au avut bucuria să-și vadă Duminecă, introdus pe urmașul și fiul celui răposat, pe Martin Rădoi, fost preot în Obabaforgaci.

Sf. Liturghie s'a celebrat în fața mulțimei de creștini, de P. On. Domn Protopresbiter Andreiu Ghidiu, asistat de preoții: Simeon Șandru din Sadova nouă, Martin Rădoi din loc, Ioan Ostrovan din Ciuta și diaconul Teodor Roșca.

La „Priceasnă” comisarul consistorial p. A. Ghidiu, printr'o cuvântare ocazională a prezentat credincioșilor pe noul lor duhovnic, iar acesta a primit în pastorație, cu legământ, pe enoriașii și consătenii lui obrejeni.

La sfârșitul Liturghiei, întreaga asistență a ținut să meargă la mormântul r. p. preot Patrachie Rădoi, unde P. On. Domn Protop. Romul Ancușa, consilier-referent eparhial, care a ținut să asiste la această solemnitate, cu alți intelectuali, — a săvârșit o mică rugăciune, pentru răposatul în Domnul.

După aceasta, în fața mormântului părintele Gheorghe Frățilă din Glimboca, fostul administrator par. al parohiei văduvite Obreja, a ținut să mulțumească părintelui referent eparhial, Romul G. Ancușa, pentru dreptatea ce s'a făcut comunei, întărind pe doritul lor preot, iar credincioșilor comunei le-a mulțumit, pentru dragostea ce și-au arătat-o față de familia răposatului preot P. Rădoi.

La casa parohială, inteligentul fruntaș țăran al comunei, Mon Boariu, a exprimat în numele credincioșilor, dragostea și însuflețirea, ce o simțesc ei față de noul lor iubit preot, Martin Rădoi.

Au fost momente, care au ilustrat vădit, că credința și dragostea mișcă adânc sufletul individului, și electrizează coeziune sufletească!

Să dea Dumnezeu, ca din această zi, să răsară pomi buni, în comuna Obreja, și să aducă roade multe!

Rap.

Cuvântare

— la jubileul meu —

„Vremea este a face Domnului”.

Iubiți Ascultători!

Când toate sunt gata pentru începerea slujbei mari a sfintei liturghii — diaconul în sfântul altar se adresează către preotul celebrant cu cuvintele biblice rostite la începutul acestei cuvântări.

Acest diaconesc aviz liturgic aflu de bine să-l rostesc și eu astăzi, când din mila prea bunului Dumnezeu mă găsesc într'un însemnat moment al vieții mele; — când mi-a sosit și mie „vremea... a face Domnului”, când trebuie să-mi împlinesc o sfântă datorință aducând laude și mulțămite ferbinți prea bunului Dumnezeu pentru toate binefacerile pe cari eu nevrednicul le-am primit dela Dânsul în cursul unui jumătate de veac de existență.

și a unui pătrar de veac de preoție. Căci iată, iubiților, tocmai zilele trecute împlinii 50 de ani de viață și 25 de ani serviciu la altarul Domnului.

O frumoasă și interesantă coincidență de numeri, cari pe mine însă nu mă miră prea mult, căci poate să obvină și în viața altora. Ceea ce mă miră pe mine în aceste momente e repeziunea cu care trece timpul.

Par'că mai ieri-alaltăieri eram și eu tinerel zglobiu, cu părul negru — negrișor, — și iată-mă acum cu iarna vieții cuibărită prea timpuriu în plete-mi.

Par'că mai ieri-alaltăieri eram pe băncile școalei și făceam haz traducând odele poetului Horaț din cari îmi vine în minte și acum una:

„*Eheu, fugaces labuntur anni, Postume, Postume!*“
sau pe românește: „*Ei cât de repede trec anii Postume, Postume!*“ de care adevăr abia acum îmi dau bine seama, când văd și eu și mă mir de fuga grăbită a anilor și de caducitatea vieții omenești.

Da, timpul trece repede și ne îngroapă pe nesimțite: ne duce pe un drum din care nu mai este reînțoarcere. O știau aceasta și bătrânii noștri înaintași cu mii de ani înainte. O știm și noi, și o vor ști și urmașii noștri. Caravana vieții merge tot înainte, tot înainte...

„*Cu mâne zilele 'ți adaog,*
Cu azi viața ta o scazi“ zicea poetul Eminescu.
Cam la fel zice și poporul nostru în cântecul său:

„*Trec zilele, trec și eu*“...

Căci trecătoare este viața noastră și va dispărea și ziua în purpura unui apus de soare.

Și când știm aceasta nu trebuie să ne întristăm de geaba, căci acest destin ni l'am câștigat noi înși-ne prin propria noastră vrednicie...

Cine-va a asemănat viața cu o călătorie spre un vârf de munte. Asemănarea mi-se pare potrivită.

Mă consider în prezent că am ajuns deja pe vârf de munte, că făcui deja suișul. Și ajuns acuma în vârf, trebuie să mă odihnesc puțin, că mă simt cam obosit. Urcușul nu fu tocmai ușor. În cursul lui mulți spini și măracini făcură cunoștință cu picioarele mele, iar cicatricele cauzate de ascuțișul pietrilor din cale mă mai dor încă.

În cursul popasului meu mă uit câteva clipe îndărăt la drumul parcurs, și mă uit apoi și înainte la drumul ce am să-l mai fac. Căci după ori-ce suiș urmează și o coborâre.

Și o teamă nedeslușită îmi pătrunde în suflet, cugetând la greutatea coborârei — căci văd bine, încep să simt, să-mi dau seama, că mai grea va fi coborârea decât suirea. O știe aceasta oricine, o știe și munteanul nostru din experiență, când zice: „*greu la deal, dar greu la vale*“. Da, căci la vale când cobori cu căruța trebuie să-ți iei în ajutor și un toiaș, în care să te razimi ca să nu luneci pe povârniș, să nu cazi în prăpastie.

Cine-mi va da mie acest toiaș, acest sprijin necesar la coborâre? Când privesc în jur mă văd atât de singur în vârful acestui munte sterp... Un glas lăuntric îmi spune însă dulce: nu te speria, că nu ești singur. Cu tine este și acela, căruia tu slujești. Acesta te va apăra să nu împiedeci de piată și de tușiș piciorul tău și nu te va lăsa să cazi în prăpastie!

Ce dulce mângâiere! Ce dulce îmbărbătare: De acum nu mă tem de greutatea coborârei, căci cu mine este sprijinitorul meu, — carele cu mine a fost și până acum totdeauna. În clipe grele de boale și năcazuri nu m'a părăsit. Nu voi retăcea deci ajutorul Lui.

De două ori am văzut cu ochii cum m'a scos din ghiarele morții. În cursul războiului mondial, când eram sub dominațiune străină, m'a scăpat de internare politică și de deportare în lagăr, alegându-mă numai cu punerea sub supraveghere polițială (jandarmerească) timp de doi ani și jumătate (internare pe loc).

Iar-atunci când zorile libertății naționale mijeau atât de frumoase, când ni se imbiiau mai bune posibilități de trai pământesc, poziții mai rentabile — nu m'am lăsat răpit de mirajul acestor lucruri trecătoare, ci am rămas și mai departe gregarul de mai înainte, ca să nu deviu nici transfug, nici sperjur față de acela carele cu mână tare mă ocrotise până atunci; și ca să nu mă ajungă „nemesis“-ul, căci aceasta e răsplata dela datorie.

Dar să nu-mi fie mie a mă lăuda decât în neputințele mele — cum zicea apostolul ginților — *că voi veni la arătare*“.

În sfârșit cu ce m'ași și putea lăuda? Cu nimic, „căci sărac și neputincios sunt eu“. Și ce s'ar părea, că am făcut nu eu am făcut, ci Domnul. El a spus: „*că fără mine nu puteți face nimic*“.

Ție Doamne, numai Ție se cuvine cântarea mea, lauda mea și toată recunoștința mea. Înaintea Ta plec genunchii și zic: Tu Doamne, carele cunoști și inimile oamenilor, deci și pe a mea, — Tu, carele cunoști pe om încă înainte de a se naște, Tu Doamne, carele și pe mine umilitul și nevrednicul încă din pântecul maicei mele m'ai ales să fiu Ție mic învățacel și slujitor Bisericii Tale celei sfinte, întărește virtutea mea ca să devin și eu vrednic urmaș al antecesorilor mei, să nu fac de ocară numele familiei din care fac parte, și în care familie cu voia Ta, și fără întrerupere stăruiește sfânta taină a preoției timp de aproape trei veacuri.

Tu, Doamne, ai vrut ca eu să primesc sfânta taină a preoției din mâinile unui învățat arhieru puțin înainte de trecerea lui la vecinicie¹⁾. Tu Doamne ai voit să-mi încep apoi activitatea pastorală unei timpului de sedisvacanțe²⁾, și tot în timp de sedisvacanță să-mi serbez acest modest jubileu. Tu, Doamne, ai voit ca timp de 10 ani să servesc sub arhipăstoria energică și demnă a vrednicului episcop Dr Miron Cristea, actualul nostru I. P. S. D. Patriarh, — iar timp de 14 ani am servit sub arhipăstoria înțeleaptă a bunului și regretatului episcop Dr Iosif Tr. Badescu, memoriei căruia eparhia noastră și întregul Banat îi datorește recunoștință caldă și duiosă.

Tu, Doamne, în cursul anilor petrecuți m'ai povățuit nencetat, învățându-mă să mă feresc de onoruri și măririi lumești, „*căci trece mărirea lumii acesteia și nu stă*“. Sau cum zice poetul Coșbuc: „*Că multe 's mari cum credem noi. Și mâine nu-s*“.

Nu m'ai lăsat deci să-mi pun nădejdea în potrivnicii zilei, pentru că ziua e foarte scurtă, trece repede și ea și puterea ei: „*Nu vă nădăduiți spre boieri, spre fiii oamenilor întru cari nu este mântuire*“ (Psalm 145 v. 2).

Mântuirea numai Tu ne-o poți da, Doamne, căci Tu ești „calea, adevărul și viața“. Tu ești puternicul vecinic al tuturor zilelor. Tu pui pe fie-care la locul său, după merit, nu după căutare la față, ci după dreptate căci Tu ești dreptatea care rămâne în veci!

Cât de drept ai fost și cu mine abia acum văd!
Viața mea — ca a tot omului — e compusă din întristări și din bucurii. Acestea se urmează, se alternează ca ziua și noaptea, ca lumina și întunerecul.

1) Sunt ultimul hirotonit de fericitul episcop Nicolae Popea. Am fost hirotonit de diacon și preot în 12 și 13 Iunie 1908.

2) Am fost instalat în 24 August 1908, în sedisvacanță.

Feluritele morburi, desamăgiri și năcazuri mi-au cauzat întristări, dureri sufletești și trupești. Nu m'au răpus însă, căci de vreme înțelesesem senzul adânc al cântării bisericești: „Spre Domnul nădejdea tot cine și-a agonisit, mai înalt este de cât toți ce-l întristează“. (Antifon 2 gl. 4).

Această nădejde nu m'a părăsit nici în bucuriile mele căci și de acestea am avut și am încă parte. Cine și ce mă bucură pe mine? Tu Doamne știi fiii mei trupești, cari Tu mi i-ai dat spre creștere, și fiii mei sufletești parohierii mei, cari tot Tu mi i-ai dat spre păstorire.

Pentru sănătatea lor trupească și sufletească, pentru fericierea vremelnică și vecinică mă rog Ție totdeauna.

Cea-ce pentru mine cer, cer și pentru dâșii, căci alt lucru mai bun, mai de preț nu cunosc.

Știu, că va veni o vreme, când va trebui să dau răspuns de cele ce am săvârșit în această viață pământească. Răspunsul meu doresc să nu fie pentru mine acuză — iar judecata Ta, Doamne, rog să-mi fie blândă.

Nu știu câți talanți mi-ai dat: mi-ai dat unui, mi-ai dat doi..., nici cât am agonisit cu dâșii. Și de cumva am fost până acuma cam leneș, fă Doamne, ca în restul vieții ce-l voi mai avea să mai înmulțesc talanții. Și de cumva nu voi putea duce suta la sută, lasă-mă Doamne și cu cincizeci, cu jumătatea dobânzii, sau și cu mai puțin cu cât voi putea presta.

Iar dacă mâine poimâne vei voi să mă chemi la Tine, fă ca trecerea mea din cele de aici să fie ușoară, lină, cu zimbet pe buze și împăcat cu mine insumi, cu semenii și mai presus de toate împăcat cu Tine.

Și dacă această trecere s'ar face fie în zori de zi, fie în amurgit, așa fi bucuos dacă Ți-ași putea cânta și atunci frumoasa cântare a vesperinei: „Nădejdea mea este Tatăl, scăparea mea este Fiul, acoperământul meu este Duhul sfânt. Treime sfântă, mărire Ție!“ Amin!

Pr. T. R. Perianu.

ȘTIRI

Examen de calificare. În sesiunea din anul acesta s'au prezentat la examenul de calificare preoțească 8 candidați obținând și anume, rezultat general foarte bun: Ioan Balcu, Nicolae Bihoi, Gheorghe Dalea, Gheorghe Măteu, Alexandru Nicolici, Vasile Serafin și Ioan Uzum; cu rezultat bun Cornel Țințariu.

Noul bibliotecar al Astrei. Prin jurnalul consiliului de miniștri dela 21 Septembrie a. c., d-l Horia Petra Petrescu, cunoscutul poet și publicist transilvănean a fost numit bibliotecar al Astrei. Felicitările noastre la această numire.

Parastas. Implinindu-se un an dela moartea regretatului preot al Caransebeșului Liviu Corneanu, Marți în 26 Septembrie s'a oficiat parastas în biserica Sf. Ioan din cimiter. Parastasul a fost săvârșit de un sobor de zece preoți și anume Protopresbiterul Andreiu Ghidiu, presbiterii, prof. Teodor Șandru, Gheorghe Noaghea,

preoții Dimitrie Soceneanțu, Gheorghe Sperlea, Petru Bancea, Romulus Pop și Pavel Bogoeviciu, protodiaconul prof. de Teologie Ion David și diaconul Teodor Roșca. Pe lângă membrii familiei au asistat la parastas reprezentanți ai școalelor, instituțiilor culturale și numeroși credincioși din oraș.

CONCURSE.

Consiliul parohial ort. rom. din comuna Jebel, pe baza ord. Ven. Consiliu Eparhial Nr. 2892 B. ex 1933, publică concurs cu termenul de 30 zile dela prima publicare în „Foaia Diecezană“ pentru ocuparea postului de paroh la parohia II-a din Jebel, devenită vacantă prin încetarea din viață a preotului Ioan Russu.

Parohia este de clasa II-a (doua).

Emolumente:

1. Una sesiune parohială, constatătoare din 33 jugh. 472 st. □ pământ arabil.
2. Un intravilan de 1005 st. □ după cari alesul va plăti dările publice.
3. Ștola uzitată.
4. Birul parohial uzitat, ca la celelalte două parohii. Nefiind casă parohială, alesul se va îngriji singur de locuință. Acest concurs se publică cu aceia, că văduva reposatului preot are drept la jumătate din venitele parohiei timp de un an.

Recurenții își vor înainta cererile de concurs adreseate Consiliului parohial din Jebel, prin Prea On. Oficiu protopresbiteral din Buziaș, având să se prezinte în vre-o Duminică s'au sârbătoare în sfânta biserică, pentru a-și arăta desteritatea în oratorie și cântare, dar numai cu prealabila încuviințare a Prea On. Domn protopresbiter al Buziașului.

Alesul va avea să predice regulat când va fi cu rândul și să catehizeze.

Jebel, din ședința extra-ordinară a Consiliului parohial, ținută la 16 Iulie 1933.

Trăilă Păpaș

notar.

Liviu Surlașiu

paroh, președinte.

În conțelegere cu oficiul protopresbiteral.

Pe baza ord. Venerabilului Consiliu eparhial de dttto 10 Martie a. c. Nr. 1669 B. ex 1933, se escrise concurs pentru ocuparea postului de paroh la parohia I de cl. II. din comuna Sacoșul-mare, protopresbiteratul Buziașului, cu termen de recurgere de 30 zile, dela prima publicare în „Foaia Diecezană“

Emolumente:

1. Una și jumătate sesiune parohială, după care alesul preot, va suporta toate sarcinile publice.
2. Ștola uzitată.
3. Locuință în natură la fosta școală confesională. Doritorii de a ocupa acest post să-și trimită recursele

conform regulamentului pentru parohii adresate Consiliului parohial din Sacoșul-mare, prin Prea On. Oficiu protopresbiteral din Buziaș.

Recurenții sunt poftiți a se prezenta în sfânta biserică în vre-o Duminică s'au sărbătoare spre a-și arăta dexteritatea în cântare, tipic și oratorie, însă nici de cum în ziua de alegere și numai cu învoirea Consiliului eparhial și cu încuviințarea prealabilă a protopresbiterului tractual.

Sacoșul-mare din ședința consiliului parohial ținută la 25 Martie 1933.

Emanuil Pirtea

paroh președ.

Aurel Crainicescu

secretar.

In conțelegere cu Oficiul protopresbiteral.

Nr. 2072 B ex 1933.

Acest concurs se publică cu aceea că — în baza aliniatului ultim al §-ului 29 din Regulamentul pentru parohii și în baza decisului consistorial dđto 3 Martie 1914 și respective 14 Aprilie 1914 Nr. 3058 B, ridicat și la valoare de concluz sinodal cu concluzul Nr. protoc. 33 ex 1914, precum și avându-se în vedere deciziunea consistoriului mitropolitan Nr. 358/1928 din 13 Noembrie 1929 — se enunță obligamentul credincioșilor de a presta și birul parohial, care este o parte integrantă și legală a dotațiunii preotești.

Caransebeș, din șed. cons. eparhial, ținută la 29 Iulie 1933.

Președintele consiliului eparhial

Andreu Ghidlu

consilier eparhial, protopresbiter.

* *

Pe baza ordinului Consistorial dđto 10 Martie 1933 Nr. 1612 1933 B să escrie concurs pentru postul de capelan permanent din Alibunar protopopiatul Panciovei, Jugoslavia, cu termen de recurgere de 30 zile dela prima publicare în „Foaia Diecezană“ cu următoarele

Emolumente :

1. Sesiunea parohială redusă de 22 jugere pământ arător și finețe, după care alesul capelan va avea să supoarte toate sarcinile comunale și de stat.

2. Venitul ștolar și parohial uzitat dela credincioșii sfertul II și III din comună.

3. Pentru catehisajie suma de 2500 Dinari anual dela comuna politică, pentru care sumă, comuna bisericască nu răspunde.

4. Cortel în natură.

Capelanul e îndatorat a purta agendele comitetului și sinodului parohial și a compune socoțile bisericăști fără altă remunerațiune.

Concurenții au să prezinte act de învoire dela Consiliul eparhial fără de care act nu vorfi luați în considerare.

Recurenții își vor înainta cererea de concurs agiustată cu documente prescrise, Prea On. Oficiu protopresbiteral din Satul-nou și sunt poftiți a se prezenta cu prealabila învoire a acestui oficiu în vre-o Duminică s'au sărbătoare în sfânta biserică nu însă în ziua de alegere.

Alibunar din ședința consiliului (comitetului) parohial ținută la 25 Maiu 1933.

Ioța Bojin

3—3

Zăria Andrei

președinte.

notar.

In conțelegere cu mine: *Ioan Murgu* protopresbiter.

În baza ord. Veneratului Consiliu Eparhial Nr. 2828 B. ex 1933 dđto 29 Iulie 1933 se escrie concurs pentru ocuparea postului de capelan cu drept de succesiune pe lângă parohul Gheorghe Simu din parohia de clasa II-a din Petrila cu termen de 30 zile dela prima publicarea în „Foaia Diecezană“ cu următoarele

Emolumente :

1. $\frac{1}{3}$ parte din sesiunea parohială constătătoare din 30 jug., și anume : $2\frac{1}{8}$ jug. din locul numit „Caprișoane“, $2\frac{1}{2}$ jug. din locul numit „Coroave“, $2\frac{1}{2}$ jug. din locul numit „Dealul Ciuchiciului“ și $2\frac{1}{2}$ jug. din locul numit „Crăcane“.

2. $\frac{1}{3}$ parte din stola uzitată.

3. $\frac{1}{3}$ parte din birul parohial.

4. În lipsă de casă parohială alesul capelan se va îngriji singur de locuință.

După porțiunea sa canonică de sesiune care formează dotațiunea sa de capelan va suportă sarcinile (impozitele) publice.

Doritorii de a ocupa acest post să-și trimită rugărea împreună cu toate actele On. Consiliu parohial ort. rom. din Petrila la adresa Prea On. Oficiu protopresbiteral în Sasca-montană.

Totodată concurenții sunt poftiți a se prezenta în sfânta biserică ort. rom. din Petrila în vre-o Duminică sau sărbătoare cu prealabila încuviințare a Prea On. Oficiu protopresbiteral spre a-și arăta dexteritatea în oratorie și cântare bisericască dar nu în ziua alegerii.

Recurenții au să producă act de învoire dela Veneratul Consiliu Eparhial fără de care act nu pot fi luați în considerare.

Petrila din ședința Consiliului parohial ort. rom. ținută în 20 August anul 1933.

Preot **Gh. Târba**

președ. ad hoc, delegat ppsc.

Petru Peica

inv., notar.

In conțelegere cu mine: *Ioan Groșianu*, admin. protopresbiteral.

* *

Consiliul parohial al bisericii ort. rom. din Căvâran în baza deciziunii Ven. Consiliu Eparhial Nr. 3964/E din 1933, publică concurs cu termen de 30 zile dela prima publicare în „Foaia Diecezană“ pentru ocuparea postului de capelan cu drept de succesiune pe lângă parohul Eftimie Lăpăduș, în parohia de clasa III-a din Căvâran protopresbiteratul Lugoj, pe lângă următoarele.

Emolumente :

1. $\frac{1}{3}$ din sesiunea parohială

2. $\frac{1}{3}$ din toate venitele parohiei

3. Dările se vor plăti în proporție cu acestea.

Recurenții își vor înainta cererile de concurs adresate Consiliului parohial din Căvâran prin Prea Onor. Of. protopresbiteral din Lugoj având a se prezenta în vre-o Duminică sau sărbătoare în sfânta biserică din Căvâran, pentru a-și arăta dexteritatea în cântare și oratorie, dar numai cu prealabila încuviințare a Prea On. Domn protopop al tractului.

Recurenții au să producă act de învoire dela Consiliul eparhial, fără de care nu poi fi luați în considerare.

Căvâran din ședința Consiliului parohial ținută la 13 August 1933.

Dimitrie Lupea m. p.

preș. cons. ad hoc.

Damian Neagoe m. p.

not. com. par.

In conțelegere cu oficiul protopresbiteral: *Dr Aurel Mihaescu* adm. protopresbiteral.

Corpul Portăreilor Tribunalul Caransebeș.

Nr. Port. 227/1932.

Publicațiune de licitație.

Subsemnatul Portărel de pe lângă Tribunalul Caransebeș în baza art. 102 din legea LX din 1881 și în baza art. 19 din legea 1908, prin aceasta public, că în urma decisului Judecătoriei II Urbane din Timișoara de sub Nr. 11127/1930, efectuându-se execuțiunea la 2 Aprilie 1931, în favorul următorilor Iosif și Petru lăger, din Timișoara, reprez. prin avocatul Dr. Gheorghe Baican domiciliat în Caransebeș pentru suma de 11.980 Lei — bani și capital și acces. mobilele sequestrate și suprasequestrate cari s'au prețuit în 30.000 Lei — bani și anume: 1. Un strung mare „A. Planert“ 2. Un strung mic „Planert“ se vor vinde prin licitație publică. Deci în urma decisului Judecătoriei mixte din Caransebeș de sub Nr. 1985/1931 G. pentru încasarea creanței de 11980 Lei — bani capital cu 15% interese din 28 Octombrie 1930 și speșele de 3282 Lei — bani deja staverite până în prezent, se fixează termenul de licitație **pe ziua de 5 Octombrie 1933 la orele 10 a. m. în comuna Caransebeș la sediul urmăritului** și toți aceia cari au voie a cumpăra sunt invitați cu acea observare, că mobilele menționate mai sus, în baza art. 107, 108 din legea LX din

1881 se vor vinde celor cari vor oferi mai mult pe lângă solvirea în bani gata și în caz necesar și sub prețul de strigare.

Intrucât mobilele supuse licitației s'au mai sequestrat și înainte și după această fixare de licitație și din partea altor creditori și aceștia au drepturi câștigate de acoperire asupra licitației, în baza art. 120 a legii LX din 1881, deci se va efectua și în favorul acestora.

Caransebeș la 21 Sept. 1933.

Șef portărel **Bacaiarov.****„CATHETICA“**

păr. profesor Dr. Petru Barbu costă
60 Lei + speșele de transport!

Obiecte bisericesti
dela cele mai renumite fabrici, se află
de vânzare la **Librăria Diecezană.**

FABRICA (ATELIER) DE LUMINI

A EPARHIEI CARANSEBEȘULUI

In fabrica (atelier) de lumini, înființată de Consistoriul nostru eparhial, se află de vânzare lumini de ceară curată, în diferite mărimi și grosimi. Recomandăm credincioșilor noștri, ca să-și procure dela această fabrică luminele de ceară curată trebuincioase la diferitele acte religioase: cununii, prasnice, pomene, cazuri de moarte, părăstase, după cum se și cere aceasta de tradiția și

○ cuitul bisericeii noastre dreptmăritoare. ○

Luminele se pot procura direct sau dela și prin epitropiile parohiale la

„Librăria Diecezană“ Caransebeș
cu grosul și cu bucata.